

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ LEON FRAPIÉ

Η "ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ"

ΤΟ γραφείο, όταν ο Ντυμπούρ μίλησε για την «νοικοκυρούλα» του, όλος ο κόσμος με δυσκολία κρατούσε τα γέλια του, βλέποντας το ύφος της υπεργλήφης και του σεβασμού που έπαιρνε το πρόσποτό του:

«Αλήθεια τι θά τραβούσε στο σπίτι του αυτός ο άνθρωπος!

Βέβαια και άλλοι συνάδελφοί του δεν ήταν απόλυτοι κύριοι στο νοικοκυριό τους, όπως ο Βανόρ που ήταν αναγκασμένος ν' ανήρη μόνοι του τη φαστρία γιατί, ή υπηρέτρια χαλούσε πολλά ξύλα και γιατί ή γυναίκα του δεν ήθελε να καταστρέψει τα χέρια της» όπως ο Μπίζου που ή συμβία του, για λόγους οικονομίας, τον είχε καταδικάσει να προεξάρση ταμπάκο αντί να καπνίζει... Μά, γανείς έβω άπ' την τυραννική ζωή του σπιτιού, δεν λογάριζε αυτήν που τού κυβερνούσε...

«Αραφώς, ή «νοικοκυρά» του είχε πέσει το Ντυμπούρ πως είχε το χάρισμα να είνε πανταχού παρούσα και να τά μαθαίνει όλα... «Α! ούτε παρεκτροπές, ούτε τρέλλες έκανε, γιατί ήξερε πως ή νοικοκυρά του—ή μάλλον ή «νοικοκυρούλα» του, φαστρία ήταν άτακαλος, κατ' εθφημισμόν βέβαια! —δεν συγχωρούσε τίποτε.

Συχνά, όταν γεμνάζιζε το μεσημέρι στο γραφείο, έλεγε άναστεγάζοντας:

— Μου άρέσει πολύ το κρέας, μά δεν κάνω κατάχρησι, γιατί θά τού μάθη ή «νοικοκυρούλα» μου... Καί, καθώς ζέρει δει με βλέπτε, αλλοίμονο μου!

«Όταν πάλι τά βραδιάκια, οι συνάδελφοί του τον προσκαλούσαν να πάη μαζί τους να πάη κανένα όρεκτικό, τους άπαντούσε τραμ-γμένο:

— Εύχαριστώ!... άδύνατο!... «Η «νοικοκυρούλα» μου με περιμένει!...

Δέν έκανε δέ ο δυστυχής τίποτε χωρίς την έγκρισή ή την άδεια τής γυναικείας κυβερνήσεως που είχε στο σπίτι του. Ποτέ, π. χ. δέν έδινε άμείσως τήν εισορά τού όταν γινόταν κανένας έξρανος γιά να καταθέσουν στέφανο δέ κάποιο συνάδελφό τους που πέθανε ή γιά να προσφέρουν κανένα δωρο σέ κάποιο άλλο που έόρταζε. Τήν άλλη μέρα όμως, άφού έπαιρνε παράτα την άδεια τής «νοικοκυρούλας» του, συνεισέφερε κ' ατύς, και τó περιεργο ήταν δει συνεισέφερε τά περισότερα...

Έπειδή, ο Ντυμπούρ δέν ήταν φλύαρος, οι συνάδελφοί του δέν ήξεραν τίποτε τó ώριμένο γιά τήν «νοικοκυρούλα» του κ' ή ύποθέσει έδιναν κ' έπαιρναν. «Όλοι όμως ήταν σύμφωνοι πως έπρόκειτο γιά κάποια γυναικάρα με μουστάκια που κρατούσε πάντα στα χέρια τής έννι σκουπόζυλο!

«Αν και ο μισθός του, μισθός τμηματάρχου, δέν ήταν μεγάλος, έντούτοις ο Ντυμπούρ ήταν πάντα περιποιημένος τó ντιστόμό του, κομψός θά μπορούσε να πη κανείς, πράγμα που φανέρωνε πως είχε και άτομική περιουσία και που μέγαλωνε τήν έγκρισή των φίλων του. Έξ άλλου, ή άνεξάντητη ύποχρεωτικότητα του τον έκανε συμπληθέστατο σέ όλους με συγχρόνως όλοι τον ευρισκαν «πολύ παιδί» γιά να καταντήσει σέ τέτοιο σημείο ύποχειρίσιος μιάς γυναικας.

Και γι' αυτό πάντα όργάνωναν συνμοσούλες εις βάρος του γιά να τον έκθύνουν, στη «νοικοκυρούλα» του. Τόν κρατούσαν διά τής βιας σχαδόν κανένα βράδυ μαζί τους ή τόν μωρητάρχαν.

«Ήθελαν έτσι να τον άπελευθερώσουν από τή γελία αυτή δουλεία, ξεροντας πως έφτανε μια φορά ν' άποτινάξει τó ζυγο γιά να γλυτώσει όριστικά άπ' αυτόν.

Μά όλες αυτές ή συνμοσίες άποτύγχαναν ή μά κατόπιν τής άλλης, ως ότου ο τμηματάρχης τού Διοικητικού, αυτός ο διάβολο Λεφλό, ώργάνωσε τήν μεγάλη συνμοσία, άνήμερα τού Άγιου Ισίδωρου, δηλαδή τήν ήμερα που έόρταζε ο Ντυμπούρ.

Έκείνη τήν ήμερα, πέντε λεπτά πριν τελειώσουν, οι συνάδελφοί του

περιστοιχίσαν τó Ντυμπούρ και τó προσεφραν μιά τόσο λαμπρή άνθοδέση και τού εταν τέτοιες εύχες, ώστε έπερε να είνε πολύ γάιδος γιά να τούς άφήη και να φύγη, έπειδή τόν περιμενε ή «νοικοκυρούλα» του.

Έξ άλλου ένας συνάδελφός του έτερεξε έξω φωνάζοντας: «Θά τηλεφωνήσω στο σπίτι σου να μη σέ περιμένουν.»

Συγχρόνως, οι άλλοι τράβηξαν άπ' τά συντάξια τους μερικές μποτίλιες σαμπάνιας και τ' άπαράτησι πότηρια. Και καθώς είναν άρχισι να τσουγκρίζουν, αυτός που δήθεν είχε πάει να τηλεφωνήσει, ξαναγύρισε και ειτε στο Ντυμπούρ:

— Ήούχασε... Είδοποιήσα στο σπίτι σου...

«Ο Ντυμπούρ, ήσηχασμένος, συγκινημένος, κολακευμένος, ζαλισμένος άπό τίς προσφωνήσεις, και άπό τίς χειραψίες, ήτιε πολλά πότηρια σαμπάνιας και ήρε γρήγορα μέφ. Τον τράβηξαν έτσι πολύ εύκολα στη μύρια, όπου και γεμνάζιζε μαζί με δλη τήν εύθυμη αυτή συντροφία.

Τότε, όσο ή ώρα περνούσε—έννια, δέκα, έντεκα,—τόσο ή παρέα κρηφαγελοδισε μεταξύ τής. Αλήθεια, τι είχε να τραβήξει ο Ντυμπούρ, γυρίζοντας στο σπίτι του, τή στιγμή μάάλιστα που είχε ζοδόμερι και 200 φράγκα!

Τέλος, έτέθη τó ζήτημα πώς θά συνόδευε τó «μικρό» σπίτι του, γιατί βέβαια ήταν άδύνατο να ξαναγυρίσει μόνος του. Δέν ήθελαν βλέπετε, να παρατραβήξουν τή φάραση—κ' έξ άλλου ή εδκαία ήταν μοναδική γιά να γνωρισθουν ή «νοικοκυρούλα» τού Ντυμπούρ.

Μά κανείς δέν ήθελε ν' αναλάβη τήν άγχαρία αυτή: «Η μαινάς θά περιμενε οίγοινα τον έννοχο πίσω άπ' τήν πόρτα, ώπισμένη με τó σκουπόζυλό τής!

Τέλος, έπειτ' άπό πολλές συζητήσεις, άποφασίστηκε να τόν συνοδέυση ο φίλος Λεφλό. Είχε παρουσιαστικό έπιβλητικό και ήταν παλαιώς πρωταγωνιστής τού μόδ... Τι διάβολο!... Θά μπορούσε ν' άποκρούση τίς μπουστονιές τής «νοικοκυρούλας»...

«Ο Ντυμπούρ ήταν πιά υπέροχος. «Η άνθοδέση του συνοαδελφών του τού κρημόταν από ήράχη περιωμένη με μια κορδέλλα τó λαμό, στή ζακέτα του τού εχαν καρφώσι με μιά καρφισία μιά κάρτα που έγραφε: «Άδεια μέχρι τού μεσονυκτίου» ή γαβράτα του κυμάτιζε τόν άέρα, και τραγουδούσε, τραγουδούσε, ο άθλιος, με κέφι.

«Ο Λεφλό τόν ώδηγούσε άπ' τó μπρότο. Μά όσο πλησιάζαν πρós τó σπίτι, τόσο ο Ντυμπούρ ξαναπαίρνε τó ύποτακτικό τού ύφους:

— Θά κλειστός στήν κάμαρή μου, ειτε σέ κάποια στιγμή, χωρίς ή νοικοκυρούλα μου να ή' αντίληφθ... Προσοχή, φτάσαμε...

Μήκηρ σέ μιά πόρτα, άνέβγαν μερικές σκάλες και προσώρησαν σ' ένα διάδρομο. Μιά πόρτα σέ διάδρομο αυτό, ήταν μισάνοιχτη και φωτισμένη. Ήταν ή τραπεζαρία τού Ντυμπούρ.

Μόλις ο Λεφλό έρριξε μιά ματιά μέσα, σάθθηκε κατάπληκτος. «Ατ' όει άντίκρυσε κατάλαβε ότι κ' έκει έπρόκειτο να έορτάσουν γι' έννομα τού συνάδελφου του. Είδη έπίτελους, και τή «νοικοκυρούλα», ή όποια κουρασμένη να περιμενε, είχε άποκομμητ' μπροστά στις προτοιμασίες τής που ήγαν χαμένες.

Έπάνω στο στρωγούλο τραπέζι που τó σκέπαζε ένα πάλλευκο τραπέζομάνηλο, ένα ψητό μπουτί, είχε κρυώσει. Ένα πιάτο με άποργάνα έδειχνε πως κάποιο παιδί είχε φάει μόνο του, και δυό άλλα σεβρίτσια, συμμετρικά άπεδεικνυον πως ή «νοικοκυρούλα» δέν είχε δευτησίσει, περιμένοντας τó Ντυμπούρ. Μπροστά στο πιάτο τού Ντυμπούρ τέλος, ήταν μιά ώραία άνθοδέση και μιά κερχμπαρένια πίσα, μέσα στο άνοιχτό κουτί τής.

«Όλη ή μετρία μιά και γεμάτη άγάπη ζωή μιάς άστικής οικογενείας ζοηραφίζόταν σ' αυτή τήν άκλη διευθέτη των λίγων έκείνων πραγμάτων.

Και ή «νοικοκυρούλα»—μιά πραγματική νοικοκυρούλα με πρόσπομο σαρκό, με μουστάκι, με κοντά μακνία και ποδίσια μαλέ—ήταν άπλοτύστατα ή κόρη τού Ντυμπούρ, ήλικιας δώδεκα χρόνων.

«Η μάκοδισα έψηνγε άναπιδώντας μιάς άκουσε θόρυβο, και φάνηκε σόν να μάντεψε άμείσως τήν αιτία τής καθυστερήσεως τού πατέρα τής.

(«Β συνέχεια εις τή» σελίδα 2019)

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ τó όποιο περιέχει τά δύο άριστογύηματα ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ τού Άλεξ. Δουμά (πατρός) ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ τής Ντελλά

Έπίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α' Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας: «ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», τού Άλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τού Δουμά νιού, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ» τού Άββα Περεβό, ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑΑ» τού Λαμαρτινίου ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΙΟΝ» τού Μυσσέ και ο «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τής Ντελλά.

Τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιά να ελχαριστήσουν τούς πολυλήπεις άναγνώστες των, άπεφάσαν, έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τούς διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία τής βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τούς άναγνώστες μας παρουσιάζουν τά τέσπερα δελτία, τα όποια χρειαζόνται γιά να πάρουν τήν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΟ», θά δύνανται να πάρουν συγχρόνως και τήν «ΠΑΡΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τού Μπαζζακ ή τήν «ΣΦΙΠΑ ΤΗΝ ΠΑΓΙΩΝ» τού Ίουλιου Βέρον, πληρώνοντας ό κ' ο δραματική τού καθέν άπ' αυτά, αντί των 20 ποδ τμάντια έκαστον.

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2005)

Πόσο είχε μικρύνει άξαφια ή ζωή και τῶν δύο, κάθε φορά που απαντιώταμε με τὸ Φῶτο, δὲν είχαν τίποτε ἄλλο νὰ εἶπουν, παρὰ νὰ θυμούνται τὸ Σοῦλι, τὴς δοξασιμένες μέρες τῶν πολεμῶν, τὴς μάχης καὶ τὰ κατορθώματά τους. Μ' αὐτὴ τὴ θύμησιν τρεφόνταν, μ' αὐτὴ τὴ θύμησιν πασχίζαν νὰ θρέψουν καὶ τὴν ἀγάπην τους...

Μὰ πόσο γλήγορα ἄρχισαν νὰ ξεθωριάζουν κ' αὐτὲς ἡ ἀνάμνησις! Ἡ μικρὴ, καθημερινὴς φροντίδες τῆς ζωῆς, πλημμυρίζαν τὸ εἶνε τους καὶ τὸ κουκούλωναν. Ἡ ἀγάπη τους δὲν εἶχε σβῆσει! μὰ ἦταν πολὺ διαφορετικὴ τώρα. Ἦτανε παιδιὰ μιά τρυφερότα, μιά ἀνάγκη νὰ προσταθῆ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ περάσουνε μαζί, τὴς δύσκολες τοῦτες μέρες τῆς μιζέριας. Μοιάζανε μ' ἕλατα περήφανα τοῦ βουνοῦ ξερριζωμένα, ἀποριγμένα σὲ δρόμο τῆς πολιτείας, γιὰ νὰ νοσταλγοῦν τὰ χιονισμένα βράχια, κρεμάμενα νερά, τὸ χρυσὸ πέταγμα τῶν ἀετῶν, καὶ τὸ βουνοῦ ἀέρι. Καὶ νὰ μαραίνωνται σιγά-σιγά. Ἡ Χαίτω ἀναμετροῦσε μὲ τὸν λογισμό τῆς, δὴλ τὴν ἱστορία τῆς δόξας καὶ τοῦ ἀφανισμού, τῆς ἀγαπημένης πατριδος τῆς, κ' ὅλη τὴ παράξενη ἱστορία τῆς ἀγάπης τῆς μετὰ τὸ Φῶτο. Καταλάβαινε βαθειὰ τὸ κακὸ πού εἶχε κάνει καὶ στὴ πατρίδα του καὶ σ' αὐτὴν. Μὰ ἡ πλατεία καρδιά τῆς τᾶχε συγχωρεσει καὶ τὰ δυό. Ὅμως αὐτὸ πού δὲ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ μὲ κανένα τρόπο, ἦταν ἡ μικρότητα τῆς τωρινῆς ζωῆς τῆς. Ἐλῴανε ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς Μὲ τρομάρα εἶδε μιά μέρα μέσα σ' ἕνα καθρεφτάκι πού τῆς χάρισε μιά... Κερκυραία ἀρχόντισσα, τὴ γλῶσση μορφή τῆς. Τὴ ἀλλαγή ἀπότομη! Τὸ δέσμα τῆς πανιασμένο, μαρμαρωμένο. Ἡ πρῶτες μεγάλες ζαροῦκλες ἄρχισαν νὰ χαρᾶκάνουνε τὸ πρόσωπό τῆς καὶ μοναχὰ τὰ μάτια τῆς, φλογερά, φωτεινά, διατηροῦσαν ἀκόμα τὴ παλιὰ ὡμορφία τους. Πολλὸ συχνὰ ὁ Φῶτος τὴν ἔβρισκε νὰ κλαίη. Μιά μέρα τοῦ εἶπε:

— Ὁδῶνα τὴ ζωὴ μου, νὰ σμίγαμε ἄλλη μιά φορά, μέσα στὶς φλόγες τοῦ πολέμου!

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε. Ξένοι τοὺς στρατολόγησαν γιὰ πόλεμο στὴν Ἰταλία. Ἡ Χαίτω τὸ μετάνιωσε πικρὰ πού ἀκολούθησε τὸ Φῶτο σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία:

— Τὶ βαιρεία πῶνε τ' ἄρματα, δὶαν πολεμᾷ κανένα γιὰ ξένης ἔννοιες!

Ἡ Ἰταλία δὲν ἦταν τὸ Σοῦλι. Ἡ Χαίτω πολεμοῦσε ἀνόρεχτα. Ὑρίσαν γλήγορα στὴ Κέρκυρα.

Κι' ἡ παλιὰ στενόχωρη ζωὴ ξανάρχισε πάλι.

Μέρα με τὴν ἡμέρα ξεθωρίαζε ἡ ἀγάπη τῆς γιὰ τὸν Φῶτο, ὡποῦ γίνηκε κ' αὐτὴ μὴ θύμησις—μιά θύμησις μακρυνὴ σὰν τὸ ἀφανισμένο Σοῦλι.

ΤΕΛΟΣ

“ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣ”

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2012)

μὰ μας, ὡστε ὑποταχθήκαμε τυφλά σ' αὐτό!

Τὰ λόγια μου δυνάμωσαν τὸν πόνο τῆς ἀτυχῆς φίλης μου, καὶ τὴν ἐστρέλλαναν... Ἐκλάψε... Ἰκέυσε... Μοῦ φίλοῦσε τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα... Κι' ἐγὼ ἔπιση πονούσα ὅπως κ' ἔκεινη, ὑπέφερα μαζί τῆς, ἀγωνίζομαι μαζί τῆς... Τὴ νάκανα, ὅμως:

— Τὸν λατρεύω! τῆς ἀπαντοῖσα σὰν αὐτόματο, σὰν ὑπόβρατος. Τὸν λατρεύω καὶ με λατρεύει!... Τὶ μποροῦμε ἐμεῖς, μπρὸς στὴ θέλησι τῆς μοῖρας;

Ἡ Κορίνα ἔγινε ἔξω φρενῶν, τότε... Ἀγρίψε... Ἀπειλῶσε... Τὰ μάτια τῆς ἀστράψαν ἀπὸ τὸ μῖσος. Μὰ ἐγὼ ἐξακολούθουσα νὰ μένω σὰν μουδιασμένη...

— Φρέντυ! τὴν ἀκουσα σὲ μιά στιγμή, νὰ ξεφωνίει σπαρταχτικά.

Σίγησα σὰν νὰ ξυπνοῦσα, καὶ εἶδα τὴν φίλη μου νὰ τρέχη πρὸς τὴν πόρτα, σὸν κἀπόφλι τῆς ὁποίας σιεκόταν ὁ ἀγαπημένος μου κατὰχλωμος! Μόλις εἶχε ρθῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ κάποιον ἐγγεγραμμένο...

— Σιωπὴ, ἀγαπητὴ μου... Ἡσυχία! ψυθύρισε ὁ Φρέντυ, καθησυχάζοντας τὴν ἐξαλλὴ κ' ἔτοιμη νὰ οὐρλιάσει μνησιή του. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω!

Καὶ πέρνοντάς τὴν ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ὠδήγησε σὲ γειτονικὸν μετὰ τὴν αἰθουσα καὶ τὸ χειρουργεῖο γραφεῖο του, περνώντας τὴν ἀπὸ ἕναν ἰδιαιτέρο, μικρὸν, καὶ σκοτεινὸ διάδρομο...

Χλωμὴ ἀπ' τὴ ζήλεια μου, γεμάτη ἀπὸ ἀμφιβολίες κ' ὑποψίες γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Φρέντυ σὲ μένα, πείσμουσα κ' ἔφυγα ἁμέσως ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο...

Τὴν ἐπομένῃ ὅμως, ἀνατριχιασμένη, διάβασα στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ Φρέντυ συνελήφθη ὡς δολοφόνος τῆς νηυστῆς του! Τὴν ὠδήγησε μετὰ τὸ πρόπο στὸ χειρουργεῖο, τῆς ἔκοψε ἀσταπλαῖα καὶ μετὰ τὴν τὸ λαρόγγι μ' ἕνα νυστέρι, κ' ἔστερα τὴν ἐρρῆξε σ' ἕναν λουτήρα... γιὰ νὰ ἐξαφανιστῇ τὸ πτώμα τῆς με νητριὸ ὄξος!!

Καὶ τὴ μεθεπομένη ἡμέρα, συνελήφθη κ' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀτυνομία, ὡς... ἠθικὸς ἀυτοφῶς τοῦ ἐγκλήματος!

Καταδικάστηκε σὲ πενταετὴ φυλάκιση, ἐνῶ ὁ Φρέντυ μου, ὁ ἀξέχαστος Φρέντυ μου, ξεψύχασε μαρτυρικά ἀπάνω στὴν ἠλεκτρικὴ

“Ἡ ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ”

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1999)

Ὅποσό γύρισε πρῶτα πρὸς τὸ Λεφλό καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλησπέρα σας, κύριε... Καθίστε, σὰς παρακαλώ...

Ἐπειτα ρώτησε τὸν πατέρα τῆς με ἀνησυχία ἐντελῶς μητρικῆ:

— Ἐφαγε, πατέρα, ἐλίξω.

Ἐπειτα τοῦ ἔδωκε ἕνα φίλημα στοργικὰ κ' ἕνα ἄλλο γιὰ λογαριασμὸ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦλι τῆς πού εἶχε ἀποκοιμηθῆ λυπημένος γιὰτὶ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ εὐχθῆ τὸ μπαμπὰ του...

Ὁ Ντυμποῦρ εἶχε καθίσει κ' εἶδεινε μετὰ τὴ μακαρία του ἔκφρασι τὴ χαρὰ του γιὰτὶ εἶχε ξαναβεθῆ σὲ σάτι του. Ἀπέναντί του, ὁ Λεφλό ἔδινε μερικὲς ἐξηγήσεις στὴ «νοικοκυροῦλα»:

— Δεσποινίς, τῆς ἔλεγε, ἡ μικρὴ ἀπομνηνῆ ἀταξία ὀφείλεται σὲ μιά παράδοσι τοῦ ὑπουργεῖου, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ κανεὶς.

Ὅποσό, κάποια συγκίνησι πού ἐνοιωθε βαθειὰ, τὸν ἔκανε νὰ μεροῦθετὰ τὰ λόγια του: ὅλη αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ πού εἶχε ὀργανώσει ἡ μικροῦλα εἶχε παραχωρηθῆ τῆ θέσι τῆς στὴν ἀγωνία τῆς ἀναμνήσε. Τὸ δῶρο τῆς κόρης καὶ ἡ ἀνδοξία τῆς πού τᾶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸν κουμπάρῃ τῆς περιέμενε τόσες ὥρες ἐκεῖ.

Ὅποσό ἡ «νοικοκυροῦλα» χαμογελοῦσε χωρὶς μνησικασία, κ' ἀπάντησε στὸν Λεφλό:

— Ἀρῶ, κύριε, τὸ ἀπειτοῦσε ἡ παράδοσις τοῦ ὑπουργεῖου σας, καλὰ γάνατε καὶ κρατήσατε τὸν πατέρα μου.

Καθὼς μιλῶσε δὲ, με διακριτικότητα, συγχρόνως περιποιόταν τὸν πατέρα τῆς: ταχτοποίησε τὰ ρούχα του, τοῦ ἔδωκε ἕνα φλυτζάνι καφέ χυθῶ, τοῦ ἔβαλε ἕνα μαντήλι στὴν τσέπη του καὶ τοῦ ἔπραξε τὴ γραβάτα.

Τότε ἕνα συναίσθημα πού ἐμοιαζε μετὰ ζήλεια κυρίεως τὸ Λεφλό.

Ἐβλεπε τὴν εὐτυχία, τὴ γαλήνη, τὴν τάξι, τὴ στοργὴ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς νὰ βασιλεύει ἐκεῖ μέσα χάρις στὴ μικροῦλα ἔκεινη «νοικοκυροῦλα».

Ἡ «νοικοκυροῦλα» τὸν συτάδευε κατότιν ὡς κάτω γιὰ νὰ τοῦ φῆσῃ. Σοβαρῆ, γαλήνια, λεπτὴ, τὰ σκεφτόταν καὶ τὰ πρόβλεπε ὅλα.

— Συγμῆνη, κύριε, τοῦ ἔλεγε, ἡ τσέπη σας εἶνε τραηγμένη ἔξω κ' ὑπόγειο κίνδυνος νὰ σὰς πῆσῃ τὸ πορτοφόλι... Ἐδῶ ὑπάγει ἕνα σκαλοπατί... Στὴ γωνία τοῦ δρόμου σιαθμένει ἕνα λεωφορῖο... Εἶνε τὸ τελευταῖο... Αὐτὸ θὰ πάρει γιὰ νὰ γυρίσετε σὲ σάτι σας...

Ὅταν ἡ πόρτα ἐξανέλεισε πίσω του, ὁ διάβολο-Λεφλό, ἐνοιωσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ δυστυχισμένο. Πόσο θᾶθελε κ' αὐτὸς νᾶχε μιά τέτοια «νοικοκυροῦλα»...

LEON FRAPÉ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1978)

ἀκούστηκε:

— Ὅχι, Λαμουρέ!... Ὅχι!... Φάλλσο!... Φάλλσο!

Αὐτὸ ἦταν μιά καταστροφή, γιὰτὶ μετὰ τὴ διακοπὴ ὀλοι οἱ μουσικοὶ τὰ ἔχασαν. Ὁ Λαμουρέ ἔγινε κατακόκκινος ἀπ' τὴν ὀργὴν του, σταμάτησε τοὺς μουσικοὺς καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος πού εἶχε ἀκουστῆ ἡ φωνὴ, οὐρλιάζε:

— Ἀ... Ὅστε ὑπάρχουν κλέφτες ἐδῶ μέσα! Μετὰ πὸ δικαιώμα μῆκε ἐδῶ μέσα αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

Ὁ Σαιν-Σάνς—γιὰτὶ αὐτὸς εἶχε κάνει τὴ διακοπὴ—θῆλῆσε κἀτὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μὰ ὁ Λαμουρέ ἐξακολούθησε μὲ τὸν ἴδιον θυμωμένο τόνο:

— Δὲν θὰ ἐξακολουθῶσῃ σοῦ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς βρῖσκεται ἐδῶ. Πετᾶχτε τὸν ἔξω, γιὰτὶ ἀλλοιῶς ἡ δοκιμὴ σταματᾶει κ' ἡ παράστασις δὲν θὰ γίνῃ!

Ὁ Σαιν-Σάνς, θέλοντας καὶ μὴ τότε, ἀναγκάστηκε ν' ἀποσυρθῆ. Μὰ ἔφυγε ἱκανοποιημένος, γιὰτὶ εἶχε κάνει πάλι τὰ δικὰ του!

Παρ' ὄλ' αὐτὰ, ὁ Σαιν Σαινς*** τὴν ἰδιωτικὴν του ζωὴν ἦταν ἕνας ἀνθρώπος λαμπρὸς μετὰ μεγάλῃ καρδιά, ἕνας ἀνθρώπος πού σμπονοῦσε τοὺς ἄλλους κ' ἔκανε δὲν μποροῦσε γιὰ νὰ τοὺς βοηθῆ.

Πιστεύετε ἐμένα πού τὸν γνώρισα.

ΤΟ ΠΙΑΝΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1985)

κ' ἔρχοσε νὰ τὸν φιλή, νὰ τὸν φιλή ἐκφρονίζοντας.

— Ἀγάπη μου!... Ἀγάπη μου!... Πόσο σ' ἀγαπῶ!... Τὶ καλὰ πούκανε ὁ βαρῶνος νὰ σοῦ σταλῆ τὸ πιάνο! Τρῶτοισα μέσα καὶ νᾶμαι!... Πέε μου, με θέλεις κοντά σου, ἀγαπημένε μου; Κοντά σου καὶ γιὰ πάντα; Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης δὲν μποροῦσε ν' ἀρθηθῆσαι λέξῃ ἀπ' τὴν συγκίνησι του. Ἀν τὴν ἤθελε!... Ἀκούει ἀν τὴν ἤθελε!... Κι' ἀγαλιζόντας τὴν τρελλὰ κόλλησε τὰ χεῖλια του στὰ χεῖλιά τῆς κ' ἄρχισε νὰ πῖνῃ, νὰ πῖνῃ διψασμένα τὸ νέκταρ τοῦ πῶ ἀπειτηνεῖ ἔρωτος!...

καρέκλα...

Ἐγκλημάτης γιὰ μένα... Ἀπὸ ἄγγελος καλλονῆς καὶ καλωσύνης πού ἦταν πρὶν ὁ Φρέντυ μου, ἡ λατρεία καὶ μὴ μῆνη τὸν ἔκανε σατανὰ καὶ δολοφόνου!

Τὸν συγχωρῶ, γιὰτὶ με ἀγάπησε πολὺ...

Ἄς τὸν συγχωρήσῃ κ' ὁ Ἀνώτατος Κριτῆς!